

Rozhovor ve stodole

Začátkem prosince už se hodně ochladilo. Večer se brzy stmívalo a všichni byli raději doma u kamen. Honzík seděl u Zetůrka ve stodole a hladil Mourka po hebkém kožíšku. Společně poslouchali kvílející meluzínu. Zetůrek se nahlas zamyslel. „Tak ti řeknu, Honzíku, být tady teď sám, skoro bych se trochu bál. Ta meluzína kvílí vážně strašidelně. Kdybych tak mohl večer poslouchat pohádky nebo písničky! To by byla krása.“

Honzík si však hned věděl rady. Pohladil Mourka, uvelebil se na balíku slámy a radil Zetůrkovi. „A proč by to nešlo? Za chvíli budou Vánoce, tak napíšeme dopis Ježíškovi a poprosíme ho o rádio a bude to!“

Zetůrek vykulil oči: „Ty myslíš, že jsme byli hodní natolik, abychom mohli poprosit Ježíška o tak velký dárek?“

Honzík chvíli přemýšlel a pak nerad uznal: „Je pravda, že jsme letos pár lumpáren společně vyvedli. Třeba jak jsme hráli na schovávanou a tys zacouval do plotu a on to nevydržel!“

To si Zetůrek moc dobře pamatoval a sám také přidal jednu vzpomínku:

„Nebo jak jsem tě vysadil na třešeň bez dovolení a maminka se pak zlobila, když musela najít tatínka, aby si půjčil u sousedů dlouhý žebřík. Pravda, nahoru jsi vylezl hezky, ale dolů už ses bál.“

Honzík kýval hlavou: „To si moc dobře pamatuju, podíval jsem se dolů a to byl konec. Bylo to pěkně vysoko!“

Zavrtěl se na slámě a přidal další historku: „Ještě mě napadlo, jak jsme si chtěli postavit domeček v lese a odvozili tatínkovi všechn materiál na stavbu nového kurníku pro slepičky!“

Traktůrek se na Honzíka smutně podíval. „No a tady to máš! Samá lumpárna a jak teď máme psát dopis Ježíškovi, vždyť ten ví přece o všem!“

Honzík přikývl a chvíli dupal. Podrbal Mourka na bříšku a rozumoval: „Podívej, já dobře vím, že jsme toho vyvedli spoustu. Ani si teď na všechno nevzpomeneme.“

Oba mlčky pozorovali Mourka, který se právě stočil do klubíčka a spokojeně oddychoval. „Ale,“ pokračoval Honzík, „vždycky jsme to pak společně zase napravili. Plot jsme